

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om temporär ändring av sysselsättningslagen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att sysselsättningslagen skall ändras så, att kommunernas skyldighet att för en ung person under 20 år ordna en arbets- eller praktikplats för sex månader träder i kraft efter sex månaders arbetslöshet. För närvarande inträder skyldigheten efter tre månader.

Dessutom föreslås att arbetstiden inom ett arbete som ordnats med stöd av de sysselsättningskyldigheter om vilka stadgas i sysselsättningslagen skall utgöra minst 75 % av den ordinarie arbetstiden på området. I samband

därmed föreslås att det stadgande i sysselsättningslagen som gäller beloppet av statsandelen skall ändras så, att beloppet av den normala statsandelen sänks så att den motsvarar grunddagpenningen enligt lagen om utkomstskydd för arbetslösa i stället för som nu den maximala förhöjda dagpenningen.

Propositionen ansluter sig till den andra tilläggsbudgetpropositionen för 1992. Lagen avses träda i kraft den 1 augusti 1992 och skall gälla till utgången av år 1992.

ALLMÄN MOTIVERING

1. Nuläget och behovet av en ändring

1.1. Sysselsättningsläget

Sysselsättningsläget började försämrats snabbt under senare hälften av 1990. Enligt arbetsministeriets statistik över arbetslösa arbetssökande fanns det 1991 i genomsnitt 235 000 arbetslösa. I samband med beredningen av statsbudgeten för 1992 uppskattades antalet arbetslösa arbetssökande 1992 till i genomsnitt 270 000, vilket innebär en arbetslöshetsgrad om 10,7 %. Antalet arbetslösa arbetssökande steg dock redan i december 1991 till 340 000. Det beräknas 1992 finnas i genomsnitt 340 000 arbetslösa arbetssökande, vilket innebär att arbetslöshetsgraden uppgår till 13,5 %.

Antalet arbetslösa arbetssökande 1993 beräknas uppgå till i genomsnitt 325 000. Det försämrade sysselsättningsläget har även bidragit till att de i sysselsättningslagen (275/87)

nämnda sysselsättningskyldigheterna har ökat. Antalet personer som sysselsatts med stöd av sysselsättningskyldigheterna i 17, 18 och 19 §§ sysselsättningslagen uppgick 1989 och 1990 till i genomsnitt ca 25 000. Antalet personer som sysselsatts med stöd av sysselsättningskyldigheterna uppgick 1991 till i genomsnitt 34 000. År 1992 beräknas sysselsättningskyldigheterna omfatta i genomsnitt 43 000 arbetslösa och 1993 i genomsnitt 45 000 arbetslösa. I beräkningarna för 1993 har man dessutom utgått från att minst 20 000 långtidsarbetslösa som omfattas av förpliktelserna kommer att utnyttjas möjligheten att avstå från arbete som har ordnats med stöd av sysselsättningskyldigheten.

1.2. Behovet av en lagändring

Den kännbara ökningen av sysselsättningskyldigheternas omfattning till följd av det

försämrade sysselsättningsläget har för statskonomin inneburit ett avsevärt behov av att öka anslagen för skötseln av sysselsättningen; detta i en svår ekonomisk situation som förutsätter en stram sparpolitik inom statsekonomi. Det uppskattas att den totala produktionen 1991 krympte med i genomsnitt 6 %. Underskottet i bytesbalansen och statens skuldsättning sätter strama gränser för stimulansen.

Statsrådet har bestämt utgiftsramar för åtgärder inom arbetsförvaltningen 1993. Enligt utgiftsramarna skall anslagen i budgeten under arbetsministeriets huvudtitel minskas med ca 500 milj. mk jämfört med anslagen för 1992. Bland åtgärderna inom arbetsministeriets förvaltningsområde prioriteras åtgärder i samband med arbetskraftsservicen, arbetskraftspolitisk och annan vuxenutbildning, rehabiliteringsåtgärder samt sysselsättning med sysselsättningsanslag som beror av prövning. Målet är att på lång sikt öka arbetskraftens kunnande samt en varaktig sysselsättning av arbetslösa.

Till följd av den ökade arbetslösheten har också arbetslöshetsperioderna blivit längre och långtidsarbetslösheten börjat öka trots effektiverade åtgärder. Syftet med de lagändringar som föreslås i propositionen är att med beaktande av det statsekonomiska läget och utgiftsramarna för arbetsförvaltningen minska det behov av anslag för skötseln av sysselsättningskyldigheterna som orsakas av sysselsättningskyldigheterna år 1992 så, att utdragna perioder av arbetslöshet också i fortsättningen kan avbrytas med hjälp av sysselsättningskyldigheterna. Syftet är dessutom speciellt att bibehålla de anslag som anvisats för arbetskraftspolitisk vuxenutbildning och annan arbetskraftsservice på 1992 års nivå.

2. De föreslagna ändringarna

Enligt 17 § sysselsättningslagen träder kommunens skyldighet att för en ung person under 20 år ordna möjlighet att arbeta under sex månader i kraft, om arbetskraftsmyndigheterna inte inom tre månader från det han vid arbetskraftsbyrån anmälde sig som arbetslös arbetssökande har kunnat anvisa honom arbete eller utbildning som främjar möjligheterna att få arbete. Sysselsättningskyldigheten är avsedd som en sistahandsutväg om det inte med några andra medel har varit möjligt att sysselsätta den arbetslöse eller om han inte har kunnat

anvisas utbildning. För ordnande av t.ex. utbildningsmöjligheter och andra sysselsättningsfrämjande åtgärder är tre månaders arbetslöshet en kort tid i synnerhet i det nuvarande sysselsättningsläget, där antalet arbetslösa klienter hos arbetskraftsbyråerna har ökat märkbart. Därför föreslås att 17 § sysselsättningslagen ändras så, att kommunens sysselsättningskyldighet träder i kraft då en ung person i sex månader oavbrutet har varit anmäld vid arbetskraftsbyrån som arbetslös arbetssökande. De sysselsättningskyldiga kommunerna har också fått sämre förutsättningar att ordna betydligt flera arbetsmöjligheter för arbetslösa än tidigare.

Dessutom föreslås att arbetstiden inom arbeten som ordnats med stöd av sysselsättningskyldigheterna i 17, 18 och 19 §§ sysselsättningslagen skall utgöra minst 75 % av den ordinarie arbetstiden på området. Kommunerna och staten skall enligt förslaget inte vara skyldiga att ordna heltidsarbete, vilket kommer att minska sysselsättningskostnaderna. I anslutning till förkortningen av arbetstiden föreslås därför att det i 21 § sysselsättningslagen avsedda stadgandet om statsandelens belopp ändras på motsvarande sätt så, att beloppet av den normala statsandelen sänks till att motsvara grunddagpenningen enligt 22 § 1 mom. lagen om utkomstskydd för arbetslösa (116 mk per dag från och med den 1 juli 1991) i stället för som nu den maximala förhöjda dagpenningen (160 mk per dag från och med den 1 juli 1991). De lönekostnader som av sysselsättningsanslagen skall betalas till statens ämbetsverk och inrättningar minskar proportionellt mot förkortningen av arbetstiden.

Också i fråga om sysselsättningen med sysselsättningsanslag som beror av prövning är avsikten att arbetstiden skall ändras till 75 % av den ordinarie arbetstiden på området. Inom sysselsättningen enligt prövning har sedan sysselsättningslagen trädde i kraft förutsatts att hälften av dem som sysselsatts av stat och kommun har halvtidsarbete. I anslutning till ändringen av arbetstiden vid sysselsättning enligt prövning är avsikten att ändra sysselsättningsförordningen (737/87) på ett sätt som motsvarar förslaget angående kommunernas statsandel så, att beloppet av det sysselsättningsstöd som beviljas företag och andra samfund sänks till att motsvara dagpenningen enligt 22 § 1 mom. lagen om utkomstskydd för arbetslösa. Genom ändringarna av sysselsättningslagen

och -förordningen kan sysselsättningsanslagen minskas på det sätt som avses i utgiftsramarna för arbetsförvaltningen, och samtidigt kan de arbetslösa som omfattas av sysselsättningskyldigheterna ändå alltså garanteras arbetsmöjlighet åtminstone inom deltidsarbete av den nämnda längden. Genom förfarandet med det föreslagna deltidsarbetet kan kommunernas och statens möjligheter att ordna arbetsplatser för ett växande antal arbetslösa i någon mån förbättras.

3. Propositionens ekonomiska verkningar

Stats- och kommunalekonomiska verkningar

De ekonomiska verkningarna av lagförslaget har beräknats utgående från att de föreslagna ändringarna träder i kraft den 1 augusti 1992. Uppskjuts ikraftträdandet av skyldigheten att sysselsätta unga från efter tre månaders arbetslöshet till efter sex månaders arbetslöshet, minskar skyldigheternas omfattning 1992 i genomsnitt från 12 000 personer som skall sysselsättas till 10 000. Det skulle innebära att de statsandelutgifter som i budgeten för 1992 anvisats för sysselsättningskyldigheterna minskar med 97 milj. mk.

En minskning av antalet unga som skall sysselsättas med stöd av sysselsättningskyldigheten ökar å andra sidan statens utgifter för utkomstskyddet för arbetslösa. Ändringen av ikraftträdandet av skyldigheten att sysselsätta unga skulle öka statens utgifter för utkomstskyddet för arbetslösa med ungefär 60 milj. mk, förutsatt att alla ungdomar som inte längre omfattas av skyldigheten skulle förbli arbetslösa. Det är dock uppenbart att utgifterna för utkomstskyddet för arbetslösa blir mindre än så, eftersom en del av ungdomarna under 20 år efter tre månaders arbetslöshet kommer att placera sig på arbetsmarknaden eller i utbildning eller också kommer deras arbetssökande att upphöra av andra orsaker. Ändringen av skyldigheten att sysselsätta unga personer minskar således statens utgifter 1992 med minst 37 milj. mk.

Förkortningen av arbetstiden inom arbeten som ordnats med stöd av sysselsättningskyldigheterna samt sänkningen av statsandelen till kommunerna minskar statens sysselsättnings-

anslag med 155 milj. mk. Förkortningen av arbetstiden medför att till en del av dem som skall sysselsättas med stöd av sysselsättningskyldigheterna kommer att betalas jämkad arbetslöshetsdagpenning, vilket innebär att utgifterna för utkomstskyddet för arbetslösa i form av statsandel ökar med uppskattningsvis 27 milj. mk. Förslaget minskar således statens utgifter 1992 med 128 milj. mk. Tillsammans med ändringen av skyldigheten att sysselsätta unga minskar den föreslagna ändringen statens utgifter med 165 milj. mk.

En förkortad arbetstids verkningar för dem som skall sysselsättas

För dem som skall sysselsättas innebär den föreslagna förkortningen av arbetstiden, som konstateras ovan, att en del får jämkad arbetslöshetsdagpenning. Till dem som får grunddagpenning skall i regel inte betalas jämkad dagpenning. Däremot skall till dem som är berättigade till dagpenning avvägd enligt förtjänsten och som utför i förslaget avsett deltidsarbete betalas den jämkade dagpenning som avses i 19 § lagen om utkomstskydd för arbetslösa.

Om den genomsnittliga enligt förtjänsten avvägda dagpenningen t.ex. för långtidsarbetslösa är ungefär 209 mk, vilket motsvarar en månadslön på 7 300 mk, är beloppet av den jämkade dagpenningen 1 163 mk per månad. I sådant deltidsarbete som föreslås är lönen, om den fastställs på basis av den ovan nämnda lönen, 5 475 mk per månad, vilket gör att förtjänsten för den som skall sysselsättas tillsammans med den jämkade dagpenningen uppgår till 6 638 mk i månaden på basis av det beräknade exemplet. De bruttoinkomster som står till förfogande för den som skall sysselsättas krymper således med ca 10 % jämfört med den lön han tidigare fått för heltidsarbete. Av beloppet av den nämnda jämkade dagpenningen uppgår statsandelen till ca 553 mk.

För dem som får grunddagpenning är lönen för deltidsarbete enligt förslaget klart större än beloppet av den dagpenning som betalas per månad. Eftersom den som får grunddagpenning i allmänhet inte får jämkad dagpenning, fastställs hans förtjänstnivå enbart på basis av lönen för deltidsarbete.

DETALJMOTIVERING

1. Motivering till lagförslaget

17 §. *Arbets- och praktikplatser för unga.* Skyldigheten att sysselsätta en ung person under 20 år träder enligt paragrafen i kraft då personen fortlöpande varit anmäld vid arbeidskraftsbyrån som arbetslös arbetssökande i tre månader. Kommunen är då skyldig att sysselsätta honom i sex månader. Det föreslås att ikraftträdandet av sysselsättningskyldigheten skall ändras så, att skyldigheten träder i kraft efter sex månaders arbetslöshet. I och med att ikraftträdandet av denna sysselsättningskyldighet skjuts upp, blir det lättare än för närvarande att på det sätt som förutsatts i lagen utreda möjligheterna att med hjälp av arbetskraftsservicen anvisa den unga personen en plats på den öppna arbetsmarknaden eller utbildning.

19 a §. *Arbetsid.* Den sysselsättningskyldiga arbetsgivaren skall ordna en möjlighet för de därtill berättigade att arbeta i sex månader. Ett tidsbundet arbetsavtal ingås om en arbetsperiod som ordnats med stöd av sysselsättningskyldighet. Anställningsvillkoren bestäms enligt kollektivavtalet för branschen. Eftersom det i lagen inte stadgas om undantag i villkoren i ett anställningsförhållande som ingås med stöd av sysselsättningskyldighet, har det t.ex. i fråga om arbetstiden ansetts att det för den som är berättigad till möjlighet att arbeta bör ordnas heltidsarbete, om han inte samtycker till deltidarbete.

Det föreslås att till lagen skall fogas en paragraf enligt vilken arbete som ordnas med stöd av sysselsättningskyldigheterna i 17, 18 och 19 §§ sysselsättningslagen kan vara deltidsarbete. Arbetstiden bör då utgöra minst 75 % av den ordinarie arbetstiden på området. Den sysselsättningskyldiga arbetsgivaren uppfyller sin skyldighet om han för den som är berättigad till möjlighet att arbeta ordnar deltidsarbete av den nämnda längden för sex månader.

Deltidsarbete skall enligt förslaget ordnas genom att arbetstiden förkortas under den tidsperiod som motsvarar löneutbetalningsperioden för att arbete i sex månader på ett ändamålsenligt sätt skall kunna ordnas för den som skall sysselsättas. Eftersom arbetstiden skall utgöra minst 75 % av den ordinarie arbetstiden på området, hindrar naturligtvis

inget att arbetsgivaren om han så vill ordnar heltidsarbete för den som skall sysselsättas.

I avvikelse från minimiarbetstiden enligt 1 mom. föreslås att det i 2 mom. skall stadgas att arbetstiden kan vara minst hälften av den ordinarie arbetstiden på området, om den som skall sysselsättas samtycker härtill. Ordnanet av arbetstiden på det föreslagna sättet med samtycke av den som skall sysselsättas motsvarar praxis vid tillämpningen av lagen och är ur hans synvinkel motiverat för att åstadkomma flexibilitet i arbetstidsarrangemangen.

21 §. *Statsandel.* Den normala statsandelen enligt 21 § 1 mom. sysselsättningslagen motsvarar den maximala förhöjda dagpenningen enligt lagen om utkomstskydd för arbetslösa. Det föreslås att beloppet av den normala statsandelen skall sänkas till att motsvara den lägsta grunddagpenningen enligt 22 § 1 mom. lagen om utkomstskydd för arbetslösa. Förslaget hör samman med den ändring av arbetstiden som föreslås i 19 a § och som sänker kommunernas sysselsättningskostnader.

Den normala statsandel som avses i förslaget skall betalas till en kommun som sysselsätter en arbetslös i ett arbete där arbetstiden i enlighet med 19 a § 1 mom. utgör minst 75 % av den ordinarie arbetstiden på området. Statsandelen fastställs alltså i enlighet med förslaget även om arbetstiden överskrider 75 % av den ordinarie arbetstiden på området. I fråga om arbete som är kortare än minimiarbetstiden betalas naturligtvis statsandel i relation till minimiarbetstiden.

2. Ikraftträdande

Lagen föreslås träda i kraft den 1 augusti 1992. Lagen skall gälla till utgången av år 1992. Den skall tillämpas på en arbetsmöjlighet till vilken rätt uppkommit sedan lagen har trätt i kraft.

3. Lagstiftningsordning

Regeringsformens 6 § 2 mom. (592/72) har i väsentlig grad inverkat på stiftandet av den gällande sysselsättningslagen och det sysselsättningsmål som ställts upp i den. Enligt stadgan- det ankommer det på statsmakten att "för

finsk medborgare vid behov anordna möjlighet att arbeta, såframt i lag icke är annorlunda stadgat". Grundlagsutskottet har under 1980-talet flera gånger tagit ställning till detta stadgande i regeringsformen (GrUB 10/1980 rd., GrUU 4/1984 rd., GrUB 9/1985, GrUU 14/1986 och GrUU 2/1987 rd.). Utskottet har bl.a. ansett att 6 § 2 mom. regeringsformen uttrycker en central grundrättighet för medborgarna och i likhet med de övriga grundrättigheterna har en särskild stabilitet och förpliktande verkan. Utskottet har också konstaterat att statsmakten, därtill förpliktad av stadgandet, inom den samhällseliga verksamheten och vid utvecklandet av lagstiftningen är skyldig att främja uppnåendet och upprätthållandet av full sysselsättning.

Grundlagsutskottet har dessutom i ett utlåtande 1991 (GrUU 6/1991 rd.) tagit ställning till ändringen av de sysselsättningsskyldigheter varom stadgas i 18 § sysselsättningslagen. I lagen upphävdes genom en lag som trädde i kraft vid ingången av 1992 (1732/91) skyldigheten att sysselsätta långtidsarbetslösa som under två år varit arbetslösa i 12 månader (periodiskt arbetslösa). Utskottet ansåg att den föreslagna minskningen av den offentliga maktens sysselsättningsskyldigheter inte ändrade på sysselsättningslagens natur. Utskottet konstaterade att sysselsättningslagen även om den ändras på det föreslagna sättet överensstämmer med regeringsformsstadgandets mål beträffande full sysselsättning. Dessutom beror enligt utskottets mening särarten hos 6 § 2 mom. regeringsformen på att stadgandet i avvikelser från de flesta andra stadganden om grundrät-

tigheter kan hänföras till de s.k. positiva statusrättigheterna, vilkas statsförfattningsrättsliga betydelse ännu inte har befästs i grundlagsutskottets praxis.

Enligt de ändringar som nu föreslås i sysselsättningslagen träder skyldigheten att sysselsätta unga personer under 20 år i kraft efter sex månaders arbetslöshet i stället för tre, och skyldigheten att sysselsätta långtidsarbetslösa som varit arbetslösa i 12 månader samt unga personer kan uppfyllas i form av sådant deltidarbete som avses i 19 a § i förslaget. Av förslaget följer på motsvarande sätt att den som skall sysselsättas skall ha rätt till möjlighet att arbeta deltid i stället för heltid. Sysselsättningskyldigheterna är dock, ändrade på det sätt som nu föreslås, i kraft och utdragna perioder av arbetslöshet kommer alltså att kunna avbrytas med stöd av dem. Sysselsättningslagens mål påverkas alltså inte av den föreslagna ändringen. Av denna anledning och med beaktande av grundlagsutskottets sistnämnda ställningstagande föreslås att lagen skall stiftas i den ordning som stadgas i 66 § riksdagsordningen, dvs. i vanlig lagstiftningsordning. Regeringen anser det dock vara önskvärt att förslaget bringas till grundlagsutskottet för utredning av om förslaget står i överensstämmelse med 6 § 2 mom. regeringsformen.

Förslaget är dessutom utformat så att det enligt regeringens uppfattning kan behandlas som en sparlager som avses i 66 a § 1 mom. riksdagsordningen.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lag

om temporär ändring av sysselsättningslagen

I enlighet med riksdagens beslut

ändras temporärt i sysselsättningslagen av den 13 mars 1987 (275/87), 17 § och 21 § 1 mom., av dessa lagrum 21 § 1 mom. sådant det lyder i lag av den 30 december 1991 (1733/91), samt fogas till lagen temporärt en ny 19 a § som följer:

17 §

Arbets- eller praktikplatser för unga

För en ung person under 20 år, som arbetskraftsmyndigheterna inte inom sex månader från det han vid Arbetskraftsbyrån anmälde sig som arbetslös arbetssökande har kunnat anvisa arbete eller utbildning som främjar möjligheterna att få arbete, skall den kommun, där han har sin hemort, inom hans pendlingsregion ordna en arbets- eller praktikplats för sex månader.

19 a §

Arbetstid

Arbetstiden inom ett arbete som ordnats med stöd av 17, 18 och 19 §§ skall utgöra minst 75 procent av den ordinarie arbetstiden på området under den tidsperiod som motsvarar löneutbetalningsperioden.

Arbetstiden kan vara kortare än vad som stadgas i 1 mom., dock minst hälften av den ordinarie arbetstiden på området, om arbetsökanden samtycker till det.

21 §

Statsandel

Har en kommun sysselsatt en av Arbetskraftsbyrån anvisad arbetslös som avses i 16 § 2 mom., har kommunen rätt att av sysselsättningsanslag i statsandel för sysselsättningskostnaderna erhålla ett belopp som motsvarar grunddagpenningen per person enligt 22 § 1 mom. lagen om utkomstskydd för arbetslösa för de dagar för vilka kommunen är skyldig att betala lön, dock för högst fem dagar per vecka (*normal statsandel*).

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 1992 och gäller till och med den 31 december 1992.

På en arbetsmöjlighet som ordnats med stöd av denna lag tillämpas, till den del som arbetsmöjligheten fortsätter år 1993, stadgandena i den lag som gäller vid tidpunkten i fråga, dock så att arbetstiden skall vara minst den som anges i 19 a § i denna lag.

Om rätten till en möjlighet att arbeta har uppkommit innan denna lag trädde i kraft, tillämpas på arbetsmöjligheten de stadganden som gällde när denna lag trädde i kraft.

Helsingfors den 27 maj 1992

Republikens President

MAUNO KOIVISTO

Arbetsminister *Ilkka Kanerva*

Lag

om temporär ändring av sysselsättningslagen

I enlighet med riksdagens beslut

ändras temporärt i sysselsättningslagen av den 13 mars 1987 (275/87), 17 § och 21 § 1 mom, av dessa lagrum 21 § 1 mom. sådant det lyder i lag av den 30 december 1991 (1733/91), samt fogas till lagen temporärt en ny 19 a § som följer:

Gällande lydelse

17 §

Arbets- eller praktikplatser för unga

För en ung person under 20 år, som arbetskraftsmyndigheterna inte inom tre månader från det han vid Arbetskraftsbyrån anmälde sig som arbetslös arbetssökande har kunnat anvisa arbete eller utbildning som främjar möjligheterna att få arbete, skall den kommun, där han har sin hemort, inom hans pendlingsregion ordna en arbets- eller praktikplats för sex månader.

21 §

Statsandel

Har en kommun sysselsatt en av Arbetskraftsbyrån anvisad arbetslös som avses i 16 § 2 mom., har kommunen rätt att av sysselsättningsanslag i statsandel för sysselsättningskostnaderna erhålla ett belopp som motsvarar den maximala förhöjda dagpenningen per person enligt lagen om utkomstskydd för arbetslösa (602/84) för de dagar för vilka kommunen är skyldig att betala lön, dock för högst fem dagar per vecka (*normal statsandel*).

Föreslagen lydelse

17 §

Arbets- eller praktikplatser för unga

För en ung person under 20 år, som arbetskraftsmyndigheterna inte inom sex månader från det han vid Arbetskraftsbyrån anmälde sig som arbetslös arbetssökande har kunnat anvisa arbete eller utbildning som främjar möjligheterna att få arbete, skall den kommun, där han har sin hemort, inom hans pendlingsregion ordna en arbets- eller praktikplats för sex månader.

19 a §

Arbetstid

Arbetstiden inom ett arbete som ordnats med stöd av 17, 18 och 19 §§ skall utgöra minst 75 procent av den ordinarie arbetstiden på området under den tidsperiod som motsvarar löneutbetalningsperioden.

Arbetstiden kan vara kortare än vad som stadgas i 1 mom., dock minst hälften av den ordinarie arbetstiden på området, om arbetssökanden samtycker till det.

21 §

Statsandel

Har en kommun sysselsatt en av Arbetskraftsbyrån anvisad arbetslös som avses i 16 § 2 mom., har kommunen rätt att av sysselsättningsanslag i statsandel för sysselsättningskostnaderna erhålla ett belopp som motsvarar *grunddagpenningen* per person enligt 22 § 1 mom. lagen om utkomstskydd för arbetslösa för de dagar för vilka kommunen är skyldig att betala lön, dock för högst fem dagar per vecka (*normal statsandel*).

*Gällande lydelse**Föreslagen lydelse*

Denna lag träder i kraft den 1 augusti 1992 och gäller till och med den 31 december 1992.

På en arbetsmöjlighet som ordnats med stöd av denna lag tillämpas, till den del som arbetsmöjligheten fortsätter år 1993, stadgandena i den lag som gäller vid tidpunkten i fråga, dock så att arbetstiden skall vara minst den som anges i 19 a § i denna lag.

Om rätten till en möjlighet att arbeta har uppkommit innan denna lag trädde i kraft, tillämpas på arbetsmöjligheten de stadganden som gällde när denna lag trädde i kraft.